

Sygn. akt XII Ga 102/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku XII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Janiszewski

Sędziowie: SSO Bożena Kachnowicz – Kokot (spr.)

SSR (del.) Magdalena Kiedrowicz - Kopec

Protokolant: stażysta R. C.

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki Akcyjnej w G.

przeciwko pozwanemu W. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 21 listopada 2012 r. sygn. akt V GC 1179/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki Akcyjnej w G. na rzecz pozwanego W. R. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt XII Ga 102/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w punkcie pierwszym oddalił powództwo Syndyka masy upadłości (...) Spółki Akcyjnej w G. przeciwko W. R., a w punkcie drugim zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2417 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego.

Pozwany W. R. pełnił funkcję prezesa zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością G. w okresie od 1999 roku do 2001 roku. W dniu 22 grudnia 1997 roku Prezes Zarządu Spółki Przedsiębiorstwo Handlowe (...) Sp. z o.o. w G. zawarł w imieniu tej spółki z (...) S.A. w G. umowę leasingu nr (...) na okres do dnia 11 grudnia 2001 roku. Przedmiot leasingu został wydany leasingobiorcy w stanie zupełnym z niezbędnymi instrukcjami i nie posiadał wad jawnych. W dniu 1 czerwca 1999 roku spółka (...) Sp. z o.o. w G. na mocy umowy cesji przejęła obowiązki P.H. (...) Sp. z o.o. w G. wynikające z zawartej z (...) S.A. w G. umowy leasingu. W dniu 6 lutego 2001 roku odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Euro – P. Sp. z o.o. w G., na którym odwołano członka Zarządu W. R., a

powołano nowego członka zarządu w osobie P. K.. W dniu 7 lutego 2001 roku nowo powołany członek zarządu P. K. złożył oświadczenie, w którym wskazał, że odebrał od odwołanego członka zarządu W. R. kasę spółki, pieczęcie, klucze do pomieszczeń oraz komplet dokumentów związanych z działalnością przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w G.. W dniu 28 marca 2001 roku (...) S.A. w G. wypowiedział spółce (...) Sp. z o. o. w G. umowę leasingu na mocy § 5 OWU Leasingu Operacyjnego, wzywając jednocześnie do zwrotu przedmiotu leasingu. W dniu 8 sierpnia 2001 roku (...) S.A. w G. przejął od leasingobiorcy (...) Sp. z o. o. w G. przedmiot leasingu, tj. (...) o numerze rejestracyjnym (...). We wskazanym protokole zaznaczono, że samochód posiada uszkodzenia, tj. uszkodzony reflektor przedni prawy, odrapany kontener, uszkodzone drzwi tylne i słupek lewy tylny. Na mocy zlecenia złożonego przez (...) S.A. w G., Biuro (...) w G. dokonało oceny technicznej leasingowanego pojazdu, w której stwierdzono liczne uszkodzenia pojazdu. Na mocy dokonanej wyceny stwierdzono, że wartość opisanego pojazdu w dniu badania wynosi kwotę 59.150,00 złotych. Pismem z dnia 18 września 2002 roku powód wezwał spółkę (...) Sp. z o. o. w G. do zapłaty kwoty 57.833,61 zł. P. K. będący członkiem zarządu spółki (...) Sp. z o. o. w G., we wrześniu 2001 roku dokonał zakupu wszystkich udziałów spółki od jedyne go wspólnika W. R.. Następnie P. K. został jedynym udziałowcem i członkiem zarządu spółki (...) Sp. z o. o. w G.. W dniu 20 grudnia 2006 roku zapadł wyrok wydany przez Stały Sąd Polubowny przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G. w sprawie SP-(...) zasądzający od pozwanej spółki (...) Sp. z o. o. w G. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości (...) S.A. w G. kwotę 11.760,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2003r do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu. W uzasadnieniu wyroku wskazano, że strony wiązała umowa leasingu operacyjnego z dnia 22 grudnia 1997r. Po rozwiązaniu umowy pozwany wydał przedmiot leasingu w stanie pogorszonym, nie wynikającym z normalnej eksploatacji, z brakami w oprzyrządowaniu i ukrytymi uszkodzeniami. Wykonana wycena samochodu po jego wydaniu wykazała, iż wartość pojazdu została obniżona o 24.850 zł. Powód, po uprzednim wezwaniu do zapłaty, wystąpił o zapłatę tej kwoty, po czym pismem z dnia 18 kwietnia 2006r powód ograniczył żądanie pozwu do kwoty 11.760 zł. Sąd Polubowny stwierdził w konkluzji, iż dowody przedstawione przez powoda, a mianowicie umowa leasingu, wezwania do zapłaty, wyliczenie dochodzonych pozewem kwot oraz wycena pojazdu nie budzą wątpliwości. Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2009 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku nadał ww. wyrokowi klauzulę wykonalności. Na skutek wniosku wierzyciela Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w G. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku wszczął egzekucję przeciwko spółce (...). z o. o. w G. w sprawie KM (...) którą postanowieniem z dnia 30 czerwca 2009 roku umorzył wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Pismem z dnia 29 lipca 2009 roku powód wezwał pozwanego W. R. oraz P. K. jako członków zarządu pozwanej spółki do zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozewem, jednakże bezskutecznie.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów zaoferowanych przez strony, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała, a nadto nie budzą one wątpliwości, co do swej prawdziwości. Sąd I instancji dał wiarę także zeznaniom pozwanego W. R..

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie powód domagał się zapłaty wskazując jako podstawę swego roszczenia przepis art. 299 § 1 k.s.h., z którego wynika, że jeżeli egzekucja przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Istotą sprawy było według Sądu Rejonowego ustalenie, czy pozwany W. R. ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki (...) Sp. z o. o. w G., w stosunku do której prawomocnym wyrokiem Stałego Sądu Polubownego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G. orzeczono obowiązek zapłaty na rzecz powoda kwoty 11.760,00 złotych. Sąd Rejonowy zważył, że przesłankami odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. są istnienie określonego zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w czasie, kiedy dana osoba była członkiem zarządu spółki oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce czy to w czasie pozostawania przez tę osobę członkiem zarządu, czy to już po jej odwołaniu z zarządu. W sytuacji zaś gdy skład zarządu spółki z o.o. zmieniał się to zdaniem Sądu Rejonowego odpowiedzialność na zasadach określonych w art. 299 k.s.h. ponosić będą osoby faktycznie będące członkami zarządu w czasie istnienia zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. W świetle powyższych okoliczności Sąd Rejonowy uznał, że powód nie wykazał istnienia przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h. do czego był zobowiązany w niniejszym postępowaniu. W niniejszej sprawie pozwany W. R. wykazał bowiem, iż nie może ponosić odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że na mocy uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 6 lutego 2001 roku nastąpiła zmiana w organach spółki (...) Sp. z o.

o. w G. w ten sposób, że W. R. został odwołany z funkcji członka zarządu, a w jego miejsce powołano P. K., zaś w dniu 28 marca 2001 roku powód wypowiedział spółce umowę leasingu i zażądał zwrotu przedmiotu leasingu. Zatem w ocenie Sądu Rejonowego pozwany W. R. nie może odpowiadać za zobowiązania spółki (...) Sp. z o.o. w G. powstałe po dacie odwołania go z funkcji członka zarządu. Sąd I instancji podkreślił też, że zobowiązania te nie wynikają z braku zapłaty z tytułu rat leasingowych, ale są następstwem zwrotu pojazdu przez spółkę w stanie uszkodzonym znacznie obniżającym jego wartość. Okoliczności te w sposób jednoznaczny zostały zatem potwierdzone wyrokiem Sądu Polubownego, który w uzasadnieniu wskazał źródło powstania zobowiązania. W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że wyrok Sądu Polubownego został wydany przeciwko spółce (...) Sp. z o.o. w G., a zatem przeciwko podmiotowi, w którym pozwany W. R. nie pełnił żadnej funkcji. Okoliczność wykazania, że spółka (...) Sp. z o.o. w G. wstąpić mogła w prawa i obowiązki spółki (...) Sp. z o. o. w G. obciąża powoda, który, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6 k.c. jej nie wykazał.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Z 2002r Nr 163, poz. 1347).

Od powyższego wyroku apelację wywiódł powód zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż:

- pozwany nie był prawidłowo zawiadomiony o toczącym się postępowaniu,
- pozwany zamieszkuje od 2006 roku pod adresem przy ulicy (...) w G.,
- podczas gdy pozwany pełnił funkcję członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. nie było podstaw do złożenia wniosku o upadłość spółki,
- spółka (...) sp. z o. o. funkcjonowała bez zastrzeżeń i nie było problemów finansowych,
- zobowiązanie będące przedmiotem postępowania powstało w okresie, kiedy pozwany nie był członkiem zarządu spółki (...) sp. z o.o.,
- spółka (...) sp. z o. o. jest odmiennym podmiotem aniżeli spółka (...) sp. z o.o.

2) naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, w szczególności:

- art. 167 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie,
- art. 399 k.p.c. przez jego zastosowanie pomimo, iż nakaz zapłaty w sprawie nie był prawomocny,
- art. 402 pkt 2 k.p.c. poprzez jego pominięcie i wznowienie postępowania pomimo braku zaistnienia naruszenia przepisów prawa,
- art. 410 k.p.c. poprzez uznanie, iż wskazanie zdaniem Sądu Rejonowego niewłaściwego adresu zamieszkania pozwanego stanowi naruszenie przepisów prawa uzasadniającą wznowienie postępowania,
- art. 233 k.p.c. poprzez całkowicie dowolne uznanie, nie wynikające z jakichkolwiek środków dowodowych, iż pozwany od 2006 roku nie zamieszkuje pod adresem wskazanym w pozwie przez powoda,
- art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie całkowicie dowolnej oceny materiału dowodowego nie znajdującej odzwierciedlenia w zebranych materiałach dowodowych przyznania wiarygodności w całości twierdzeniom pozwanego W. R. i pominięcie dowodów złożonych przez powoda tj: dokumentów dotyczących realizacji umowy leasingu,

- art. 228 i art. 230 k.p.c. poprzez przyjęcie wbrew informacjom z KRS oraz wbrew okoliczności, iż pozwany temu nie zaprzeczył, iż spółka (...) sp. z o.o. jest odmiennym podmiotem niż spółka (...) sp. z o.o.,

- art. 230 k.p.c. poprzez przyjęcie za przyznane przez powoda okoliczności wskazane przez pozwanego a dotyczące kondycji (...) sp. z o. o. i realizacji umowy leasingu, w tym nie zaleganie z opłatami leasingowymi i uszkodzenia przedmiotu umowy leasingu,

- art. 227 k.p.c. poprzez nie ustalenie, kiedy powstało zobowiązanie spółki (...) sp. z o.o. wobec powoda z tytułu niewykonania umowy leasingu, będące źródłem odpowiedzialności pozwanego wobec powoda,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie i dowodów przedłożonych przez powoda i nie wyjaśnienie przyczyn tego pominięcia,

3) naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności:

- art. 6 k.c. poprzez przerzucenie ciężaru dowodowego w przedmiocie okoliczności egzoneracyjnych z art. 299 k.s.h. na powoda,

- art. 299 k.s.h. poprzez przyjęcie, iż odpowiedzialność z tego tytułu nie obejmuje zobowiązań mających swe źródło w okresie, kiedy zobowiązany był członkiem zarządu spółki.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o odrzucenie skargi o wznowienie postępowania i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów postępowania procesowego według norm przepisanych,

ewentualnie o oddalenie skargi o wznowienie postępowania i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów postępowania procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący stał na stanowisku, że w niniejszej sprawie Sąd I instancji niezasadnie postanowieniem z dnia 10 lipca 2012 roku wznowił postępowanie w sprawie, ponieważ zdaniem skarżącego zostało ono wydane z naruszeniem art. 399 k.p.c. i następcie. Według skarżącego pozwany składając skargę o wznowienie postępowania powoływał się na brak prawidłowego przesłania mu nakazu zapłaty nie wskazując na żadne naruszenie przepisów prawa, a według apelującego podanie ich jest konieczną przesłanką skargi o wznowienie postępowania. Ponadto według skarżącego pozwany okoliczności te winien udowodnić, tymczasem ograniczył się do przedłożenia kserokopii dowodu osobistego, który stanowi jedynie dokument administracyjny i w żadnym stopniu nie potwierdza faktycznego zamieszkania pod danym adresem. Według skarżącego pozwany nie powołał żadnych innych dowodów, które w przypadku faktycznego zamieszkiwania w danym miejscu są bardzo łatwe do przeprowadzenia. Pozwany nie stawiał się ponadto na rozprawę, na której była rozpatrywana skarga o wznowienie postępowania, i na której miał być przesłuchiwany na okoliczność faktycznego zamieszkiwania. W tych okolicznościach sprawy według skarżącego Sąd Rejonowy w sposób oczywiście dowolny i wbrew materiałowi dowodowemu uznał, iż doręczenie przesyłki nie było prawidłowe.

Skarżący zauważył też, że skoro Sąd Rejonowy wskazał, że doręczenie nakazu zapłaty na wskazany przez powoda adres było niemożliwe, to w konsekwencji winien przyjąć, że nakaz zapłaty nie uprawomocnił się w stosunku do pozwanego W. R. i nie może być w sprawie zastosowana instytucja wznowienia postępowania.

Dla skarżącego niezrozumiałe są wywody Sądu I instancji o braku tożsamości spółki (...) spółki z o.o. i spółki (...) sp. z o.o. Jak wynika bowiem z przedłożonego odpisu z (...) sp. z o.o. spółka grosz ma ten sam (...) spółka (...) pack sp. z o.o. zaś okoliczność wskazująca na zmianę nazwy została podana w pozwie co wynika z uzasadnienia Stałego Sądu Polubownego przy (...) w G. i nie była nigdy kwestionowana przez pozwanego.

Skarżący wskazał też, że Sąd I instancji pominął w niniejszej sprawie, że w dniu 18 sierpnia 2000 roku pojazd będący przedmiotem leasingu doznał szkody komunikacyjnej, która nie została zgłoszona do ubezpieczyciela i nie była przedmiotem likwidacji na dzień wypowiedzenia umowy leasingu w dniu 28 marca 2001 roku zaległość z

tytułu wykonania umowy leasingu wynosiła 61.833,61 złotych, a więc równowartość 13 czynszu leasingowych co oznacza, iż bezspornie zaległości pochodzą z okresu, kiedy pozwany był członkiem zarządu, gdyż spółka przestała płacić czynsz leasingowy co najmniej od lutego 2000 roku, zaś pozwany został odwołany w lutym 2001 roku, pozwany wiedział o zaległościach czynszowych zobowiązał się uregulować zaległości do dnia 10 maja 2000 roku, zaś na rozprawie potwierdził zgodność autentyczność swojego podpisu pod delacją uregulowania czynszu, opinia rzeczoznawcy wskazywała na liczne usterki i długotrwałe użytkowanie, szczegółowo wypisane w opinii brak aktualnych badań technicznych, wyeksploatowany akumulator, liczne porysowania i ślady korozji, zmatowienia, odpryski, skorodowany układ wydechowy i wycieki oleju. W ocenie skarżącego powyższe okoliczności faktyczne zostały wykazane dokumentami, których pozwany nie kwestionował.

Zdaniem skarżącego uznanie za wiarygodne w całości zeznań powoda w świetle przedłożonych dokumentów stanowi rażące naruszenie art. 233 k.p.c.

Według skarżącego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany był członkiem zarządu spółki (...) sp. z o.o. w dacie przejęcia praw i obowiązków z umowy leasingu przez spółkę (...) w dacie przejęcia praw i obowiązków z umowy leasingu przez spółkę (...), pominął zaś że spółka nie regulowała czynszu leasingowych w terminie i nie dbała należyście o przedmiot leasingu. Zdaniem skarżącego zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. wobec powoda powstało w dacie trwania umowy leasingu a źródłem jej zobowiązania jest umowa leasingu OWUL, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu Stałego Sądu Polubownego.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, że zarzuty apelacji są niezasadne, gdyż zaskarżony wyrok odpowiada zaistniałemu w sprawie stanowi faktycznemu oraz przepisom prawa materialnego i procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał trafnej oceny zgromadzonych w niniejszym postępowaniu dowodów i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wywiódł zasadne wnioski prawne, które Sąd Okręgowy w pełni aprobuje i przyjmuje za własne.

W rozpoznawanej sprawie podniesione w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia przepisów art. 167 k.p.c., art. 399 k.p.c., art. 402 pkt 2 k.p.c., art. 410 k.p.c. i powiązany z przedmiotowymi przepisami zarzut błędnych ustaleń stanu faktycznego sprawy, jak również zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie zasługiwały na uwzględnienie.

W realiach niniejszej sprawy przesyłka z odpisem wydanego przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w dniu 20 stycznia 2010 roku nakazem zapłaty zostały po dwukrotnym awizowaniu na podany nieprawidłowo przez powoda adres pozwanego W. R. przy ulicy (...) w G. pozostawione w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia w oparciu o tzw. instytucję doręczenia zastępczego. Jak wynika bowiem z poświadczonej za zgodność z oryginałem przez występującego w procesie radcę prawnego kserokopii dowodu osobistego pozwany W. R. w dacie doręczenia przesyłki zamieszkiwał w G. przy ulicy (...). W aktach sprawy brak jest zaś jakichkolwiek dowodów, aby pozwany zamieszkiwał pod wskazanym w pozwie adresem. W toku postępowania wskutek nie doręczenia na prawidłowy adres zamieszkania przesyłki pozwanego W. R. doszło zatem do nieprawidłowego pozostawienia w aktach sprawy przesyłki z odpisem nakazu zapłaty, a w konsekwencji naruszenia art. 139 § 1 k.p.c. a także przedwczesnego zaopatrzenia przedmiotowego orzeczenia w klauzulę wykonalności skro w tym stanie rzeczy uznać należało, że powyższe orzeczenie nie zostało w ogóle skutecznie doręczone pozwanemu. Niewątpliwie zatem pozwany W. R. został tym samym pozbawiony możliwości złożenia w postępowaniu sprzeciwu od nakazu zapłaty. W niniejszej sprawie doszło więc do pozbawienia możliwości działania w postępowaniu pozwanego W. R.. Sąd I instancji prawidłowo zatem wobec zaistnienia podstawy do wznowienia postępowania, o której mowa w art. 401 pkt 2 k.p.c. wznowił je i w dniu 10 lipca 2012 roku postanowił

odpis nakazu zapłaty doręczyć pełnomocnikowi pozwanego W. R. odmawiając jednocześnie postanowieniem z dnia 11 lipca 2012 roku odrzucenia skargi o wznowienie postępowania.

W niniejszej sprawie niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Zarzut ten mógłby bowiem okazać się uzasadniony tylko w wyjątkowej sytuacji, w której zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wywody uniemożliwiałyby przeprowadzenie kontroli instancyjnej. W ocenie Sądu Okręgowego uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie ma takich wad, ponieważ zostało sformułowane w sposób umożliwiający kontrolę rozumowania Sądu, które legło u podstaw wydania przyjętego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia. Dodać również należy, że przedmiotowe uzasadnienie zawiera wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku wraz z przytoczeniem przepisów prawa, a więc wszystkie obligatoryjne elementy uzasadnienia, o których mowa w art. 328 § 2 k.p.c. Zaznaczyć również należy, że Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie podał i umotywował, które dowody w niniejszej sprawie uznał za wiarygodne i na podstawie których ustalił istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Tak sporządzone, zatem uzasadnienie poddaje się kontroli instancyjnej. W związku z czym brak podstaw do uznania przedmiotowego zarzutu za uzasadniony.

Jako chybiony należało także ocenić zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. polegający zdaniem skarżącego na dokonaniu przez Sąd I instancji dowolnej oceny materiału dowodowego i pominięciu złożonych przez powoda dokumentów dotyczących realizacji umowy leasingu. Wskazać bowiem należy, że przepis art. 233 k.p.c. przyznaje Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź z zasadami doświadczenia życiowego. Skład rozpoznający przedmiotową sprawę podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku w sprawie o sygn. akt IV CKN 1316/00, (...) Prawnej LEX nr 80273 zgodnie z którym jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć równie logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne, a tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebraniem materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd. W niniejszej sprawie zasady z art. 233 § 1 k.p.c. nie zostały naruszone, gdyż ocena zgromadzonego materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne zostały dokonane przez Sąd I instancji w sposób prawidłowy i brak jest podstaw do podzielenia stanowiska apelującego co do ich nieprawidłowości. Sąd Rejonowy przeanalizował wszystkie zaoferowane przez strony procesu dowody, w tym w szczególności załączone przez powoda dokumenty dotyczące wykonania umów leasingowych stosując dyrektywy z art. 233 § 1 k.p.c. i ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania zgodnego z regułami logicznego rozumowania i zasadami doświadczenia życiowego, czego wyrazem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Sformułowany zatem przez skarżącego zarzut dowolnej oceny dowodów i pominięcia złożonych przez powoda dokumentów dotyczących realizacji umowy leasingu nie zasługiwał na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie nie mogły odnieść zamierzonego dla skarżącego rezultatu zarzuty naruszenia art. 228 k.p.c. i 230 k.p.c. oraz błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy polegające w ocenie skarżącego na nieprawidłowym przyjęciu przez Sąd I instancji, że spółka (...) sp. z o.o. jest odmiennym podmiotem aniżeli spółka (...) sp. z o.o. Wskazać bowiem należy, że przedmiotowa okoliczność nie stanowiła przedmiotu istotnych ustaleń stanu faktycznego sprawy, co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu I instancji. Sąd I instancji nie ustalając przedmiotowej okoliczności nie zastosował zatem podnoszonych przepisów postępowania. Zarzut ich naruszenia jest zatem niezasadny.

Chybiony był również zarzut naruszenia art. 230 k.p.c. polegający zdaniem skarżącego na przyjęciu za przyznane przez powoda okoliczności wskazanych przez pozwanego, a dotyczące kondycji (...) sp. z o.o. i realizacji umowy leasingu. Wskazać bowiem należy, że jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wbrew stanowisku apelacji w niniejszej sprawie Sąd I instancji nie zastosował w tym przypadku przepisu art. 230 k.p.c., lecz ustalił powyższe okoliczności w oparciu o wyrok Sądu Polubownego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G. z dnia 20 grudnia 2006 roku, któremu Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku postanowieniem z dnia 29 stycznia

2009 roku w sprawie o sygn. akt V GCo 260/08/1 nadał klauzulę wykonalności. Brak jest zatem podstaw do uznania przedmiotowego zarzutu za uzasadniony.

Jako nietrafny należało również potraktować zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 227 k.p.c. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, które Sąd Okręgowy w pełni podziela przedmiotowy przepis nie może w ogóle być przedmiotem naruszenia przez sąd, ponieważ nie jest on źródłem obowiązków ani uprawnień jurysdykcyjnych, lecz w istocie określa wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 272/06, Lex nr 250047; z dnia 4 listopada 2008 r., II PK 47/08, Lex nr 500202; z dnia 25 stycznia 2010 r., I UK 215/09, Lex nr 577815; z dnia 15 października 2010 r., III UK 22/10, Lex nr 694243; z dnia 12 stycznia 2011 r., II PK 129/10, Lex nr 737385).

Niesłuszny okazał się również zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy dotyczący tego, że zobowiązanie będące przedmiotem postępowania powstało w okresie, w którym pozwany nie był członkiem zarządu spółki (...) sp. z o. o. Przedmiotowy zarzut mógłby bowiem odnieść zamierzony dla skarżącego skutek jedynie wówczas gdyby Sąd I instancji przyjął za ustalone fakty bez dostatecznej podstawy lub też uznał określone fakty za nieudowodnione pomimo istnienia ku temu w zebranych materiale dowodowym dostatecznych dowodów. W niniejszej sprawie Sąd I instancji na podstawie uchwały nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników spółki z dnia 6 lutego 2001 roku ustalił, że pozwany W. R. został odwołany z funkcji członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. w G.. Zaś na podstawie dokumentów prywatnych w postaci wypowiedzenia z dnia 28 marca 2001 roku oraz z protokołu przejęcia środka transportu przyjął, że w dniu 28 marca 2001 roku powód wypowiedział spółce umowę leasingu i zażądał zwrotu przedmiotu leasingu oraz, że przejęcie przedmiotu leasingu nastąpiło w dniu 8 sierpnia 2001 roku. Wobec braku podstaw do zakwestionowania wiarygodności powyższych dowodów jak również wobec braku wiarygodnych dowodów przeczących powyższym okolicznościom należało uznać przedmiotowy zarzut apelacji za nieuzasadniony w niniejszej sprawie.

Jako chybione należało również ocenić w niniejszej sprawie zarzuty naruszenia art. 299 k.s.h. oraz art. 6 k.c. Wskazać bowiem należy, że wbrew stanowisku apelacji przeprowadzony w niniejszej spraw rozkład ciężaru dowodu był prawidłowy. Do uznania zasadności roszczenia powoda opartego na podstawie art. 299 k.s.h. jest bowiem wykazanie przez niego faktu istnienia podstawy zobowiązania spółki w czasie, w którym pozwany pełnił funkcję członka zarządu spółki oraz bezskuteczności egzekucji tego zobowiązania wobec spółki. Z powyższych okoliczności powód wywodził bowiem skutki prawne, a ciężar ich udowodnienia zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodziła skutki prawne. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie potwierdził powyższych okoliczności. Skoro w niniejszej sprawie w okresie sprawowania przez pozwanego funkcji członka zarządu spółki nie wystąpiła szkoda w pojeździe będącym przedmiotem leasingu, a także powód nie wypowiedział umowy leasingu, a kwestia rat leasingowych nie była przedmiotem przedłożonego przez stronę powodową tytułu wykonawczego w postaci wyroku Stałego Sądu Polubownego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G. uznać należało, że brak jest podstaw do uznania, że powód w toku niniejszego procesu wykazał przesłanki odpowiedzialności członków zarządu, o których mowa w art. 299 § 1 k.s.h. W związku z powyższym Sąd I instancji prawidłowo uznał niezasadność jego roszczenia. W kontekście powyższego jako nieuzasadniony należało również uznać zarzut przerzucenia na stronę powodową ciężaru wykazania przesłanek egzoneracyjnych, o których mowa w art. 299 § 2 k.s.h.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, jak w punkcie II wyroku uznając pozwanego za stronę wygrywającą to postępowanie w całości. Kosztem poniesionym przez pozwanego było wynagrodzenie pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym w kwocie 1200,00 złotych. Wysokość wynagrodzenia należnego pełnomocnikowi określono w oparciu o § 6 pkt 4 oraz w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).